

רע"פ 2950/17 - מרק יוספוב נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון
רע"פ 2950/17

לפני:
המבקש:

כבוד השופט א' שהם
מרק יוספוב

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה, מיום 2.3.2017, בע"פ 54417-01-17, שניתנה על ידי כב' הרכב השופטים: ר' שפירא - סג"נ; ב' טאבור; ו-ת' נאות פרי, ובקשה למינוי סניגור ציבורי

המבקש:

בעצמו

בשם הסניגוריה הציבורית: עו"ד טל ענר

החלטה

1. המבקש בבקשת רשות הערעור שלפניי, מאושפז במרכז לבריאות הנפש "שער מנשה", במחלקה לביטחון מרבי. בקשת רשות הערעור הוגשה על ידי המבקש עצמו, והיא כתובה בשפה שאינה בהירה די הצורך, כך שקיים קושי להבין את האמור בה. עד כמה שניתן להבין את טענותיו של המבקש, במסגרת בקשתו, דומה כי הבקשה מתייחסת לשני הליכים שונים בעניינו.

במסגרת ההליך הראשון, בתפ"ח 4000/14, הועמד המבקש לדין באשמת ניסיון לרצח, לפי סעיף 305 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). בהחלטתו מיום 2.4.2015, הורה בית המשפט המחוזי בחיפה (כב' הרכב השופטים: י' אלרון - נשיא; ר' פוקס; ו-ד' פיש), על הפסקת ההליכים בתיק, בהתאם להוראות סעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: חוק סדר הדין הפלילי); ועל אשפוזו של המבקש, בהתאם להוראות סעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש, התשנ"א-1991 (להלן: חוק טיפול בחולי נפש), בבית החולים "שער מנשה", במחלקה לביטחון מרבי (להלן: ההליך הראשון).

בגדרו של ההליך השני, הוגש נגד המבקש כתב אישום אשר ייחס לו ביצוע עבירה של תקיפת עובד ציבור, לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין. בית משפט השלום בחדרה (כב' השופט א' קפלן), הורה בהחלטתו, מיום 23.1.2017, בת"פ 51697-05-16, על הפסקת ההליכים בתיק, בהתאם לסעיף 170 לחוק סדר הדין הפלילי, ועל אשפוזו של המבקש, בהתאם לסעיף 15(א) לחוק טיפול בחולי נפש. ביום 2.3.2017, דחה בית המשפט המחוזי (כב' הרכב השופטים: ר' שפירא - סג"נ; ב' טאובר; ו-ת' נאות פרי), בע"פ 54417-01-17, את ערעורו של המבקש על החלטה זו של בית משפט השלום (להלן: ההליך השני).

2. במסגרת הבקשה שלפניי, דומה כי המבקש עותר לזיכוי מביצוע עבירת הניסיון לרצח, אשר יוחסה לו במסגרת ההליך הראשון, ומבקש "לאחד את שני ההליכים" שתוארו לעיל, "ולהישפט על שניהם ביחד". בנוסף, מתבקש בית משפט זה למנות למבקש סניגור ציבורי, לעניין בקשת רשות הערעור הנוכחית.

3. בהחלטתי מיום 2.4.2017, ביקשתי כי הסנגוריה הציבורית תודיע האם בכוונתה לייצג את המבקש. בתגובתה להחלטה זו, ציינה הסנגוריה הציבורית, כי המדיניות שבה היא נוקטת אינה הגשת ערעורים ובקשות לרשות ערעור באופן "אוטומטי", וכי "מינוי סניגור ציבורי לצורך הגשת בקשת רשות ערעור בפלילים [...] אינו נעשה כדבר שבשגרה" (ציטוט מתוך רע"פ 8580/16 באיסה נ' מדינת ישראל (4.12.2016)). עם זאת, הותירה הסנגוריה הציבורית את סוגיית מינוי סניגור ציבורי למבקש בהליך הנוכחי, לשיקול דעתו של בית משפט זה.

4. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, הגעתי לכלל מסקנה, כי בנסיבות העניין, אין מקום להורות על מינוי סניגור ציבורי למבקש, וכי דינה של הבקשה להידחות. בכל הנוגע לטענתו של המבקש בהקשר להליך הראשון, הרי שהמועד לערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי חלף זה מכבר, שעה שההליכים בתיק הופסקו לפני למעלה משנתיים, והמבקש לא הגיש בקשה להארכת מועד להגשת ערעור. אשר להליך השני, בקשתו של המבקש אינה מעלה כל טענה משפטית, או עילה למתן רשות ערעור, ולפיכך, דינה להידחות.

5. סוף דבר, הבקשה למינוי סניגור ציבורי והבקשה לרשות ערעור נדחות בזאת.

ניתנה היום, כ"ט בניסן התשע"ז (25.4.2017).

ש ו פ ט